01/07/2019

Γερμανός ιστορικός: Οι Γερμανοί λεηλάτησαν συστηματικά την Ελλάδα

/ Ιστορία - Εθνικά Θέματα

Οι Γερμανοί λεηλάτησαν συστηματικά και κατέστρεψαν υλικά την Ελλάδα κατά την διάρκεια της κατοχής από τον Απρίλιο του 1941 έως τον Οκτώβριο του 1944. Κατάσχεσαν τις συγκομιδές καπνού και έθεσαν τη βιομηχανία, στο βαθμό που ήταν σημαντική για τη γερμανική αμυντική βιομηχανία, υπό τον έλεγχό τους. Τα τρία τέταρτα του ελληνικού εμπορικού στόλου κατασχέθηκαν ή καταστράφηκαν από τους Γερμανούς κατά την αποχώρησή τους. Η λεγόμενη πολιτική της καμένης γης οδήγησε τελικά στην σχεδόν ολοκληρωτική καταστροφή των υποδομών της ελληνικής οικονομίας», τονίζει ο Καρλ Χάιντς Ροτ, Γερμανός ιστορικός και συνιδρυτής του Ιδρύματος Κοινωνικής Ιστορίας, σε συνέντευξή του στην «Weser Kurier».

Αναφερόμενος στην «τεράστια δημογραφική καταστροφή», όπως την χαρακτηρίζει η εφημερίδα της Βρέμης, λέει ότι «οι Γερμανοί σκότωσαν τουλάχιστον 330.000 αμάχους κατά τη διάρκεια της κατοχής, 140.000 άνθρωποι πέθαναν από την πείνα, περισσότεροι από 90.000 άνθρωποι σκοτώθηκαν είτε όντας όμηροι, είτε ως αντίποινα εναντίον του άμαχου πληθυσμού στις αγροτικές περιοχές. 59.000 μέλη των εβραϊκών κοινοτήτων εκτοπίστηκαν».

Στο ερώτημα εάν η αξίωση του ελληνικού κοινοβουλίου να απαιτηθούν από την Γερμανία πολεμικές αποζημιώσεις ύψους 280 δισ. ευρώ είναι δικαιολογημένη, ο κ. Ροτ απαντά: «Ναι, τόσο πολιτικά όσο και από απόψεως διεθνούς δικαίου και μάλιστα χωρίς κανένα περιορισμό» και προσθέτει ότι για την Ελλάδα «είναι θέμα αρχής, δεν πρόκειται μόνο για τα χρήματα. Η (δε) Γερμανία οφείλει τις αποζημιώσεις και πρέπει να τεθεί προ των ευθυνών της οφειλής της».

Στο ερώτημα εάν έχουν παραγραφεί οι ελληνικές αξιώσεις μετά από 70 χρόνια απαντά αρνητικά, διότι «στο διεθνές δίκαιο, δεν υπάρχει παραγραφή» και τονίζει ότι «η γερμανική κυβέρνηση βλέπει μεν το θέμα διαφορετικά και θεωρεί το θέμα λήξαν νομικά και πολιτικά, όμως δεν έχει λήξει. Κατά τη δεκαετία του 1950 υπήρξαν ορισμένες διεθνείς συνθήκες, στις οποίες αναφέρεται ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας καταβάλλει μερικώς αποζημίωση, αλλά το ζήτημα πρέπει να αποσαφηνιστεί σε μια γενική διάσκεψη ή στα πλαίσια μιας συνθήκης ειρήνης.

Όταν το 1990 συνήφθη η de facto συνθήκη ειρήνης, δηλαδή η λεγόμενη “Συνθήκη 2+4”, σε συνάρτηση με τη διαδικασία ενοποίησης της Γερμανίας, το θέμα των αποζημιώσεων εξαιρέθηκε. Παρ’ όλα αυτά, η γερμανική κυβέρνηση λέει ότι με αυτή τη σύμβαση το θέμα αποζημιώσεων τελικά διευθετήθηκε. Μέχρι το 1990, λοιπόν, “παρηγοριά” και μετά το 1990 “όλα τελείωσαν”. Αυτό δεν είναι όμως βάσιμο από απόψεως διεθνούς δικαίου. Η Ελλάδα δεν υπέγραψε αυτή τη σύμβαση και δεν καθόταν στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων. Ως εκ τούτου, η Συνθήκη δεν ισχύει για την Ελλάδα».

Ο κ. Ροτ χαρακτηρίζει επίσης «ελεημοσύνη» τα καταβληθέντα στα επιζώντα θύματα 115 εκ. μάρκα, «ποσόν το οποίο αντιστοιχεί σε μόλις 300 μάρκα κατά κεφαλήν με σημερινούς υπολογισμούς», όπως λέει.

Το συνολικό ποσό των 280 δισεκατομμυρίων ευρώ που εκτιμά το ελληνικό Ελεγκτικό Συνέδριο ότι οφείλει η Γερμανία στην Ελλάδα θεωρεί ότι βασίζεται σε διασωθέντα αρχεία, τα οποία έλεγξαν οι ίδιοι (ενν. το Ίδρυμα Κοινωνικής Ιστορίας) λεπτομερώς και «μπορούμε να επιβεβαιώσουμε τα στοιχεία που συγκέντρωσε».

Το γεγονός ότι ο ίδιος και οι συνάδελφοί του υπολογίζουν το ύψος της γερμανικής οφειλής σε 190 δισ. ευρώ αντί των 280 που το υπολογίζουν οι Έλληνες το εξηγεί ως εξής: «Το πρόβλημα βρίσκεται στο γεγονός ότι οι Έλληνες ειδικοί υπολογίζουν τις πολεμικές αποζημιώσεις ως μη αποπληρωμένο δάνειο το οποίο τοκίζεται. Το ορθό για να βρούμε την σημερινή αξία της είναι να ξεκινήσουμε από τον πληθωρισμό. Γι’ αυτό και ο δικός μας υπολογισμός είναι χαμηλότερος, αλλά ανέρχεται πάντως στα 190 δισ. ευρώ.»

Στο ερώτημα εάν είναι ρεαλιστικό να δοθεί ένα τέτοιο ποσόν στην Ελλάδα, ο κ. Ροτ απαντά αρνητικά, διότι και μια σειρά από άλλες ευρωπαϊκές χώρες «θα διεκδικούσαν ανάλογα τεράστια ποσά και το σύνολο θα ήταν γιγαντιαίο. Συνεπώς, το ποσό πρέπει να αποτελέσει αντικείμενο διαπραγμάτευσης έτσι ώστε να είναι εφικτό». Προτείνει, λοιπόν, την εξόφληση των αποζημιώσεων εντός 15-20 ετών με παράλληλη μείωση της οφειλής στο 1/3 , δηλαδή να καταβληθούν τελικά 60-70 δισ. ευρώ, ώστε να είναι εφικτή η αποπληρωμή τους.

Τέλος, για να έχει η Ελλάδα μια ρεαλιστική δυνατότητα να εισπράξει τις αποζημιώσεις θεωρεί ότι πρέπει «να συμπήξει κοινό μέτωπο με τις άλλες χώρες που έχουν ανάλογες αξιώσεις και να ασκήσουν από κοινού πολιτική πίεση, επειδή η γερμανική κυβέρνηση δεν είναι διατεθειμένη μέχρι στιγμής να συζητήσει. Εάν οι πληγείσες χώρες ενεργήσουν με επιδεξιότητα, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας θα πρέπει τελικά να υποχωρήσει από το κατηγορηματικό “όχι” της».

ΠΗΓΗ: ΑΠΕ-ΜΠΕ